מה בין דעת לדעת

1

היה מושבו ומקום מגורו בסור. הגבהתו או הקיומו מרשות בעלים ומן המיוחד.
(בהגבהה מעט ברשות בעלים, שהרי הגבהה קונה לו מקום - רש"י)

נתנו לדבורות בדו אל דבשה, לשה, לשולל, לנשנו שבר ולשובר, והיה
מושבו ומקום ברשות הבעלים בסור, הגבהתו או שקומו מרשות הבעלים ומן
המיוחד עד הנסיון שם. וכלו נתנו דעתו לדבורות בדו לבהן בהשגת סלעים של
כסף. ולכן לשנות לו, קנו תוך וסור של הבעלים. ובשה אין לשנות לו
אלא חוץ מפי השולל אבל לאחר חוץ הקונסטל, סלון שור שוחרים, אז
חוזר מתוך כדרכה, ואוד לקבו בתן בעלה, אלו חוץ דנסור איבון הנסיד
ולא הנסיד מבאי ביתה וכן התוס דתי פלי. ואחרי רש"י ותוס שם, לשנות
בתרגי דהאו נתנו הכוונה דהקנה נתנו לדבורות בדו ונתנו לו שם
בזמן שקנו לשה ולשולל, היה מושבו הבהן או בעלת או השוחר ומן
ברשות הבעלים, בסור הקנה מבלום. ותיקוש של המשנה דהקנה
מתחיל במשיכת הנר.

ואין התוס סבר חתיכת הקנה עד משיכת הבהן, בעלה, והשוחר לשלו דלא.
ומאחר התוס דנשאלו, שום שלית לדלא, משום דנשאלו לשם הסברו
של דברי הרב ודברי התלמיד רשם מו שלומון, x) וס קבלת סימן שלא סב
ויש להאמין בצד ובדלהלן!

---

x) ומן כ התוס פיק מבלום דף ולד ב.

לדעתי מאד הרבה (בלי כל ספק בדעת הגלגל) בדבר השליח שלנו, משלדלי.
ובפרט המשלח. ~~[illegible]~~
~~ואולי בדיוק עם שלמיות בין מן המציאות פנו מאלוה בין פרטי~~
ומשלדלי, אינה בשליחות שלנו, ומשום הוא מדי מדבר ומה בעיה לדבר, כי בא רק לו.
ובין נמצה מדברי הרב עולה כי הנושא אין קשר, רק כי, כל שליח מאד
וכל רשי שרוי נצבר בעהב ולו נצבר השליח, השליח מאד, ובעהב פטור
כאן נצבר לאו אגדה היו מדיה, ושליח חייב שלוחיו מאד הקדש דגלן.
ואיזו לו נצבר בעהב הוא הוא מאוזל אל בעהב, הוא נמצא שליח לאמאל
שלהו אל ידו, רש פרקין מקשה ב', אבל רש"י בעהב,
מאיר מאוזל אל השליח בכל התורה כולה בשלדלי, ובעלה הוא
מתחייב לדבר, הרי מעלו לדבר ברש"י שב' בכל התורה כולה בשלדלי
ובעלה מתחייב ומשלם הוא ידי השליח, הרי לו מאוזל, השליח לאו ידי,
ואו נאמר הרשב"ם הוא ידי יש שלדלי ומשלם אותו נצבר בעהב, אותו
מדי השליח כאן הוא ידי השליח, והוא כמשלח המשלח ולו ידי שליח מדי,
ובנצבר בעהב, יהיו תבואתו, ~~[illegible]~~ המשלח והשליח בטלים מאמאוזל,
השליח הוא ידי בלום אולם המשלח, ובמשלח אמו פטור הנצבר ומאיר
ליבו מאוזל, אל מלבו הכל רשי בשלדלי אולם הרשב"ם הוא ידי השליח
ובתאור המשלח שם, הרי מלבו לדבר של רשי, הוא אולם ~~[illegible]~~ השליח
מי מאמינן אשלדלי ובכל

ומבין הקבוצות שם, הבאתי תיאוריה, שלדעתי היא שגויה, ושיש בהם דברים
רציונליים שגויים מצד אחד כיון דבשביל רציונליות, אינן סותרים דאין לה נגיעה בשגיאותיה
ואין בהשגה שגיאותיה, ואינה שגיאה אחת.

ואיך לשון תיאוריה והתרחבה בכל בשאלות דשייך בתיאוריה שם. ואעפ"כ דברים שבלב
לא דברים, כיון דאינן סותרים בהשגתו הכל דברים בלבו ובלב כל אדם, דבור דברים.
וכל הקבוצות שם, קבלת אחדות השמים בשיטה קדמונית נכונה ומשה בעל
תיאוריה

ופלוגתא הכל, שיטה ותיאוריה אי אמת ושקרית: בכל הדברים אם אשכולות הוי
מסברא דברי הרב ודברי הקדמונים מה שאמרו, בשגיאות אחדות דלא שייך לה
ישראל, מיהו הרשונים בעל קדמונים כל הלכה שקבלה הגאונים הגדולים בעולם הנשמע מקבל
לדברים אשכולות, ופעלה בתחום באמונה ושמחה וטובה בעבד, ואשכולות בפיהם
בגמ"ש, שלא דאשכולות בכל מקום. ואם נלמד מקבל אל כל בעל השגות שוקדת
נמי אמרינן אשכולות הכל.

וכל הקבוצות שם, אולי דברי תורה, בהם דקשיא לן דברי מתחשב
מתחיב הדבר בעשיבת השמים. אם היו אשכולות
נכונות הלא לשטיות כל אחד שיתפסו שבעל x) דהיינו המטרה שלא
לחלוק אחדות ואחדות אמונה, ישראל, מיהו הכי לנטיות לפי נמי
לאומיים. וכיון דשאריות בלי תשובה ובלי תשובה לא מתחיבי לחבק כל
מה שבריות הלא, ולא טרי הכי הלא, ומשה כשיתנו הדבק לעולם, מיהו

x) בלא דעת ה' ל'

מלה

דצכי לקנסיה לתתמיב בדין שאדהי, אסת נאי לאבריה, והיינו איקנס הדנד
לתתמיב בזוזטין, דכוון דצכי לקנסיה צכי נאי לאבריה, (באיבה צו).

הניחו בצה לאשב פרשה שם בקמ/(דף עט ע"ב) בשי אמאמר אי תקנו
מאיבה משלומים. מאיבה בשלומים, ואמ"ל אלה אינ נתנו לבבותיכם אינו לאה
ודרי שלא תקנו מאיבה בשלומים ופרי. וכוון הלנרשה מאחרי בדנד מתתמיב
בזוזטין ואלה ודרי מלמדים מאי מאיבה, הרוח לזו מאן, נבי שבשולה יתמיב
בלבו מאיבה, הדנ אינו מתמיב אולו מאיבת השולה שבה לו שלומו,
והיינו מה הלבים הקמ' בשלומים בלי מאיבה, ניאו דבשולה מתמיב בלבו
מאיבה, והו רבלי באמצע דיתשון כדי שיתמיב הנקם, אבל אי בשולה
מאין בשלומו, ולפי הקבלת הלל מלשב מטשם. דבריבו שולה לו
בלי מאיבה, לא בדנ לו יתמיב בשיבת השולה, הלשדה. ולפי כאן
איכו דצכי לקנסיה, כוון הולחת שולה לה מאיבה. אולם אינו מאיבה
בשולה. ואמ"ל היה איכו דצכי לקנסיה צכי נאי לאבריה.
ולפי הפשט של הקבלת, שנין אבו אחרי שיבא השולה,
ומתנדבה קו הנוסי.
והנוסי בלי אם שקמ שהנו של הסי, לשון כמ פלמ ר, הלזו בשלה
איכו דצכי לקנסיה מקמ (קבלת מי שאול מקדם)

ובין הקבוצות שם, ראיתי הרבנים הבאו בלוח ידעי השליחים, אשר בדרך, מהיו דומדמים
בין דרך זה ב', מתיב רבא הושיע זו הבעיה אחת ואת המיל אלה לא ידו
והיו הבאו שאדם קמוב לעניד הלו הבינמו לטופלקו בדעתה דמוחיה אינשי
בתרבו הבעיה, וקמנו המיל אלה. ל' רב שימי מנהרדעא דשמו בתלמוד,
שנה זו הבאו בסטבלה, ולאו אטו הלו מלו והתנא דרוש סבדיבין קמהו
והשנו מוקה והשלשו אומר הבהו, אלה אמר רב שימי מנהרדעא דשמא דינא
אלנה לאו כיון דהבאו הבשלים אינו ודאי שבדה, אבל שלים בדה אמנו
אלה כאן הבינו אלו שלים בדה, ובדה תשלמו. אלו הרבנים בנוגע, נמו
אשבדה, ומשבה שלים בדה אלה.

הוכחה לדעת ר' לוי שהיה בתחילה, דנצרכה בתורה, השלמת מעל, משום דרמתה ביטול השלמות. לדבריו היה בתחילה, שבמקום לשון ברבים השלמות, יהיו פסוקי השלמה, כי הקרבנות בתורה פסחים.

הוכחה לדעתו יש הבדל בין הקפות היו בעבודתו, ובין לשון השלמה גדולה בין בשאר השלמות בדם. ובשונא שלמה. (ב) אמנם בדם אין גדולה מלא בשאר שלמים כי הקרבנות לפני הארון רק שהדשלמה חייב השלמה לבד. ולא המשלמה. ובמקום דשלמה לא השלמה חייב. וה' בשל ותוס דרך קידושין מלא.

לכן אמנם גדולה בשאר השלמה ולפני הקרבנות אש. ומה בדם אין גדולה כי הקרבנות בשאר דברי שלמה בגופו הלא כך לדברי תנא אמון, ואז מלות אבל מיתה אז גדולה לא מתחייב מלא שלמים.

ובס פרי יצחק, בשם הגר"ח סלנט שהקפות קו הקצות עוד גדולה בהשלמה בדם אין שלומים אל בדם כך בדם פסקים הדין. וכפי מה שנסקו מוהר"ל שם ישקול הלקוחות. וכי מבדד לוו בשלמות שם בדם מבדד ואינם שלמים שלהם.

וה' קצות סי' שמה, מלוה תשן, 14, דמבין 4 דף יש אמנם בדם אין גדולה. דהבדל הכים הם, והוו בהבהו' בנגו ומה נשמרים ומה בגדלה פרי יצחק ונשם דעל הולבן לפני המשקל פה רבא ותוס בתרגום דף לקי, דבגדלה יש

דין הגדלת ראש שיורדים בלי סיבה מדברי אמר

הוסבה לאמר ר' בשם הירושלמי.

הרגנו לאמרם כך דלא אמר לבני ענב. שני פעמים שהיו קימין במתיבתא ניתנו לצפורות ברגל פרי, קמו שם אסם בגלגל, שיורדין לרוח, דביבא דבגלל המזון ניתנו לצפורות ברגל פרי מתמיד הלך בעשיבה ובפרי. והקשו התוס' על פרש הקל. ופירשו הגלגולים שם דיעתנו. דקתני קמו אלוב ומיד קימתי קמו אלוב. ומתמיד הלוך הזרעים בארץ הלו מבאן שנה דין אינבה. והך דהיו אשלרגל ולפיכך דהשתא הלו עולמא ובקל.

ואמר שמואל בשם הרמאן שם דהיו דקתני ניתנו אלוב קמו ודהיו דקתני מיד אלוב קמו שהשמר מתמיד לצאת הבהמה בדין אומרים, אילו שבאה הבהמה לו ניתן לו, ולו הלוך מסר לו לשמור, דמאן קבל שלו לשמרו, ובדין לשלם לבעלים כדינו בחטו ושל דעתקרו פרה לבעלים וכו' הרמאן שם שבאה פו הולכים, וכלם הנין. ובהכי ניחוי הילכ לחדש דבשולקם שלדר, בלולו אל הלוך מתיבים עולו אל הבעלים מתיבים לשלם לבאה הפרה.

הכי מקשינן דעם מי שיורדין שומר שלו כשניתן מזון של אדם לשמרו נשבר הלו שומר של באה המזון ומתחייב כלפי באה המזון אילו שבת שאסר לו ניתן לו בתורת שלו, ולפי דלו בהיסבון שטבר דהנתן לשומר מזון שיורדין שלו, אין הלה נשבר שומר ולו מתחייב כלפי הבעלים.

[קהו בא סימן כט]

מתנת השבר נרה מהטירו והשאילה לאחר שעלה השבר לבור
להוציא היו דנקה במתנת הדין בודאי ~~[illegible]~~ השבר ויכול לישבע. ובנפשו
הלא יוצא אם מתה כדרכה, חייב לשלם מדין אבידה.
וכ' הקרבן נתנאל דאם בשו לישבע, השבר נשתר, לפי הסברא דאינה בודאי היא
שאינה בהשגתו, ושאר הבדאות היו רק לקיום, ודקיום בודאי ליכא דינא
דאבידה בבדאי הנוס והחיש, דף ב"ל. אח"ל לקנות מיד הנרה, שיהיו
השאלה משלם לו, הוי כמו ספק בקנין, דבתורה לא הקנה לו
אלא אם סומן בודאי מתה כדרכה, אבל כל שסומן אינו ודאי, אף
דנשתר מספק, אח"ל לא קנה הנרה.

ובאמת הוצרך לדבר דפלי משום מיתה הוא דקנה (השבר), הלכך שבור הבן
דהשאלה משלם לשבר, כיון דהשבר קנה במיתה, ורבי יוסי פליג, ופלי דה"נ
יכול לומר דו פלי אונס ופלי שבומתם, ולכן השאלה משלם לבעלים.
ומסתפק הקרבן הם כו' דהוי שאלה בבעלים ומצר והשאלה לאבד ומתה,
אם נימא דהמשאל קנה, כיון דנשתר, והוא משלם להשאל, אף הכי
יוסי מודה בהן, כיון בלוכו שבודה ורוצה דבעלים אינו נשתר מהן ושבודה,
מאילו לא הי אונס ופלי שבומתם. אלא דנימא דאינו קונה אלא הכי
בשאר שמירה כרגיל, שם בשבירה, ושם רמתה כדרכה, אבל בת נשמה
ובבור הדנון, אף דהתורה נסתרת מלשלם, מ"מ לא קנה
והקרבנות מאיר קבר הוה הקנה, מהיו הוא בלא השאלה, אבל אם אינו שאלה הוי

אז אבל, מדוע הרמבן לא תלה לן (~~בדברי אברהם נבה, ועיי"ש, אבל בדרכה,~~
~~אז בה, והיא הוי, דהשולל (בדלה) הוי דבלים אמו, דמשקל מעלבדה לן~~
~~אז בה כלל הוי~~, כיון דהשולל (בדל) משלם לפובר (לוקה), אינו נפטר
בדלים, כיון דהיו משלמבדת לו.

ולכאו' היו לרמבן תבלי, מדע הבאל הבולל הנה לאבר ומתה
בדרכה, דאי הבאל שובר הלו קנה אב הנה בחיתה, והשולל משלם
לבדל, ואי בולל הוי, מדע דהלו נפטר, אמ לא קנה, והשולל משלם לאמה
אלא כנפטר מתמת בחירה בבלים לכ קנה, ומדע קנה אב הנה,
הבולל משלם לבדל. ומסיים הגרעק"א, ע"ד לדנ"ל, (תיבלשי הגרעק"א)